

ERZBISTUM
HAMBURG

Pastirska beseda:

Objavljena okviru praznik
sv. Ansgarja, 03.02

Pastirska beseda:

Objavljena okviru praznik
sv. Ansgarja, 03.02

Drage sestre in bratje,

Virus korone je naše življenje v enem letu močno spremenil. V tem primeru ne gre za rešitev nekega problema, nikakor nekega majhnega. Mi doživljamo, in to nikakor ni pretirano, globok rez v zgodovini človeštva. Čeprav se naše konkretne izkušnje kažejo različno, gre tu za temeljite spremembe. Jaz želim nam vsem, da bi pandemijo dobro prestali in iz nje dobro prišli ven.

Pandemija korone je meine osebno najprej mrzlo zaustavila in popolnoma zavrta. Mnoge stvari ne grejo več. Srečanja v farah, obiski, pogovori, praznovanja, jubileji, romanja, vse to momentalno stagnira. Tudi številne konference so odpadle. Moje škofovske službe opravljam skoro samo v in iz škofovske hiše, večkrat tudi digitalno.

Poznane pa so mi izkušnje drugih; predvsem družin in zaposlenih ljudi, mater, ki same vzgajajo in skrbijo za otroke, ki so dvojno in trojno obremenjenje. Mislim na vse, ki se v zdravstvu dokonca izčrpajo, Corona nas utruja in jo dojemamo kot dolgoprogni tek.

Kako konkretno doživljamo ta čas, ki nas postavlja pred eksistenčne izzive. Ti izzivi nas silijo v pravi smislu besede ven iz dosedanjosti in nas vodijo v nekaj novega, kar še točno ne poznamo. To doživljajo vsi, ki so postavljeni pred vprašanje lastne eksistence, ker momentalno nimajo dela, to so samostojni in podjetja ki ne vejo, kako bodo preživeli ta čas in če se bo njihova panoga opomogla in ohranila. Nekateri so že brez dela in dohodka.

Besedo eksistenca bi hotel še temeljitejše razumeti. Za njo stojijo zame vprašanja kot: „od česa in zakaj živim“? „Kaj me nosi“? „kaj mi daje prav sedaj smisel in oporo“? Medtem, ko dan za dnem tisoče in tisoče ljudi v Nemčiji in v celem svetu umre, ali se bore za lastno življenje in žinljenej svojih dragih, se tem virtualnim vprašanjem ne moremo izogniti.

Zadnji meseci so me zelo močno povezali z mojimi lastnimi koreninami, koreninami moje vere in koreninami mojega življenja. Najgloblja korenina je in ostaja Bog. prav sedaj ni je prišla pod roke molitve angleškega kardinala Johna Henry Newman(1801–1890)V njej prosi: „moj Bog in rešitelj, ostani pri meni! Oddaljen od tebe bi ovenel in se posušil. Znova se mi pokaži“, da se razcvetim v novo življenje. Ne morem te držati, samo prosim Te lahko: Gospod, ostani pri meni, ker se bliža večer.“¹

¹ celotni tekst se glasi:

O moj Bog in rešitelj, ostani pri meni!

Oddaljen od tebe bi ovenel in se posušil. znova se mi prikaži, da se razcvetim v novo življenje. Ne morem te držati ,samo prosim te lahko Gospod, ostani pri meni, ker se bliža večer.

Ostani pri meni, dokler me smrt ne bo peljala iz te zemeljske doline. Ja Jezus, ostani pri meni za vedno! Ko se bo zrušila moja izčrpana narava, takrat naj me tvoja milost bogato obliva.

Ti si luč, ki nikoli ne ugasne; plamen, ki vedno gori-ostani – obsijan od tvoje svetlobe,bom postal sam luč in svetil drugim. Ta luč izhaja samo iz tebe, sijaj ne prihaja od mene, jaz sem samo steklo, skozi katero obsijaš druge. Osveti jih s tvojo lučjo, kot si osvetl meine. Oznanjujem tvojo slavo tvojo resnico in tvojo voljjo, ne z grmečim govorenjem, temveč s tiho močjo tvoje ljubezni na moji življenski poti in skozi iskreno ljubezen mojega srca, ki ti jo podarjam.

Zadnji meseci so mi dali več priložnosti, da sem se tem koreninam zopet približal in jim podelil novo nego. Dnevna razmišljanja iz sv. pisma, praznovanja sv. maše. Molitev, predvsem enostavni rožni venec, trdna vera, biti poklican v življenje od Boga ljubezni, so dobili pri meni nov lesk. Ta Bog nam stoji ob strani-v bolezni, umiranju in v smrti. Hoče nas peljat v življenje, ki presega vsa naša pričakovanja.

Če občutimo krizo, kot je sedanja, da nimamo v našem življenju več trdne opore, če nam je nemogoče uresničiti vse najmanjše načrte, če ne vemo, kako se bo virus naprej razvijal, je važno da gradimo na zanesljive temelje, Če vsega tega sami nimamo več v rokah, nas držijo njegove dobre roke.

Dragi kristjani!

V času korone mi je postalo jasno, da je bilo moje življenje doslej preveč polno. Poizkušal sem čas od jutra do večera popolnoma izžeti. Živel sem življenje na prehitevalni stezi. Mislim ,da je to dolgoročno zelo nezdravo in corona ni je močno stopila na zavornice. Že vidim nevanostda bi zopet z vso močjo na novo dal pogon. Iščem zavestno in počasnejšo življensko obliko.

Papež Francišek nas je večkrat opozoril, da v bolnemu svetu ne moremo zdravo živeti. Pri tem se mu ne gre za naše osebno zdravje, temveč za zdrav svet, ozdravljeno človeštvo. Prav politika in gospodarszvo sta poklicana, prispevati za njihovo zdravje in ozdravitev. Vsak posamezni kristjan, vsaka posamezna kristjanka lahko dala na tem, zato je nepogrešljivo, da se kristjani zavzamejo za družbeno življenje. Pred tem ozadjem vidim moje delo in zavzetost za begunce, ravno v tem času. Pandemija najšibkeje najmočneje zadene!

Corona ima vpliv na nas vse. noben posameznik se iz tega ne more izključiti. Tako čutimo trenutno vsi našo nemoč. Prepričan sem, da bomo odločilne rešitve in pota v bodočnosti našli le, če jih iščemo skupano. Tukaj postaja jasno, kaj kristjani verujemo: Nihče ne bo rešen sam V svoji encikliki „Spe salvi“ (v upanju na rešitev) piše papež Benedikt XVI. 2007: „Naše eksistence se medseboj prepletajo in so skozi interakcije medseboj povezane. Nihče ne živi sam, nihče ne greši sam, nihče ne bo sam rešen. V moje življenje posega nenehno življenje drugih: v vsem, kar mislim, govorim, sodelujem in delam. In obratno posega moje življenje v življenju drugega ... Naše upanje je vedno bistvo upanja za druge; samo tako je upanje tudi resnično upanje za mene samega. Kot kristjani naj se nikoli ne sprašujemo: Kako bom rešil samega sebe? temveč tudi: kako lahko služim, da bodo rešeni drugi in da bo za druge zasijala zvezda upanja? Tako sem največ molil za moje lastno odrešenje“ (Št.48)

Korona mi je odprla in še odpira oči: Najvažnejše v življenju so medsebojne vezi. Življenje je tam najlepše, kjer je bogata medsebojna povezanost. Žato je korona tako boleča, ker se moramo prav sedaj direktno odpovedati medsebojni povezanosti, kontaktom in srečanjem. Nova oblika, ki nam nudi digitalni svet in mediji, ne more nikoli nadomestiti osebna srečanja, so pa vsekakor dobra alternativa. Vsak od nas hrepeni po medsebojnih človeških vezah; podati si roko, pogledati v oči in se objeti. Prav v Božičnem času smo to boleče pogrešali. Človek pač nima samo telo, on je telo in medsebojni človeški odnosi nosijo naše življenje. Že na prvih straneh sv. pisma se preprosto in jasno glasi: „ni dobro, da je človek sam“! (gen2 18). Mogoče nas ta fizična in socialna razdalja trajno bolj zadene, kot vse ostalo

Upajmo, da če se bo naše življenje v bodočnosti sprostilo, da takrat denemo medčloveške odnose na prvo mesto.“ Koga že dolgo nismo videl?“ „kdo čaka na nov znak moje bližine?“ Ne preobremenimo se v tem odnosu. Odpustimo

drug drugemu, kar smo si ostali dolžni. Dajmo drug drugemu prostor, ki ga vsak posameznik potrebuje

Življenje v naših župnijah bo odvisno od tega, kako se bomo na novo zbrali: Pri božji službi, predvsem pa pri nedeljski sv. maši. Nedeljsko evharistično praznovanje je praznovanje smrti in vstajenja Jezusa Kristusa, druženej cerkve in vsake posamezne fare. V diaspori bomo iskali vsako posamezno „ovco“ in zgradili mnogo novega. To bo seveda prineslo tudi nove priložnosti. Veselim se vsestranskih akcij in kreativnosti, s katerimi veliko sester in bratov v naših župnijah že sedaj dela, kar je v njihovih močeh in pri tem zbirajo dragocene in pozitivne cerkvene izkušnje.

Leto 2021 je papež Frančišek proglasil za leto družine. Družina je najvažnejša in prva v naši skupnosti, v katero vstopamo in ki nas dolgoročno oblikuje. Prav to trenutno rabimo: Močan občutek skupnosti, da drug drugemu stojimo ob strani, predvsem na strani šibkih. Tam, kjer se vsega tega držimo, se vprašanje ustreznosti cerkve sploh ne postavlja, v tem primeru je cerkev relevantna, ker dela nekaj, kar je za človeštvo živlensko važno.

Dragi sokristjani!

Postavimo naše zaupaje proti strahu, naše upanje proti bojazni, bližino proti distanci, ljubezen proti brezbričnosti. Zaupajmo nasproti vsem pesimizmu v božje spremstvo in skrb za nas! Ne dopustimo, da bi nas kdokoli razdvajal, in ne dopustimo nasprotstva, temveč gradimo na velikem Mi vsega človeštva.

Bog blagoslovi in varuj vas in vse s katerimi sta povezani!

Z najboljšimi blagoslovljenimi željami osajam

Vaš

A handwritten signature in red ink, consisting of a plus sign followed by the name 'Štefan' in a cursive script.

+Nadškof Štefan

ERZBISTUM
HAMBURG

Erzbistum Hamburg
Am Mariendom 4
20099 Hamburg
www.erzbistum-hamburg.de